

venlig i Dag at give Benstremanden sin Stemme. Til alt Held for Præsten kunde denne svare, at han endnu ikke havde naaet Valgretsælberen, saa at han ikke kom i det vanskelige Dilemma. Jeg tror, at ligesom i min Valgkreds har der i de allerfleste Valgkredse været et Duffe, der virkelig bæres frem af en offentlig Mening her i Landet, om, at vor Sædelighedslovgivning bør reformeres. Men jeg tror ikke, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds har Ret, naar han tilegner sig denne offentlige Mening her i Landet, og betragter sig som særligt Udtryk for den. Jeg føler mig overbevist om, at det ærede Medlem heri tager feil; den offentlige Mening her i Landet gaar sandelig ikke for Tiden — det tror jeg ogsaa, de sidste Valg have vist, i Retning af just at faae flere Mennefter puttede i Fængsel her i Landet, eller at faae Politiet yderligere forøget og dets Omraader yderligere udvidet, jeg tror nok, den gaar lige stik derimod.

Tang: Det ærede Medlem, som sidst talte, gjorde mig ikke saa lidt Uret, men naturligtvis uden at ville det. Jeg tager Billedet i Gjerningens Sted. Det ærede Medlem sagde, at jeg udgav mig for den eneste Sagkyndige i denne Sag. Hvorledes kan det ærede Medlem sige det, da jeg netop henviste til den Tale, jeg holdt, da jeg forelagde Lovven, og deri nævnte jeg de Maend, som væsentlig have udarbejdet Forslaget, udmærkede Sagkyndige baade paa det theoretiske og praktiske Omraade, og dem slutter jeg mig til. Hvorledes kan han saa sige, at jeg anser mig for den eneste Sagkyndige? Den samme Wildfarelse kom det ærede Medlem ogsaa ind paa, da han mindede om Tolderen og Jarsjæren fra Bibelhistorien. Naar En beklænder, at for de Gjæringer, han har gjort, have i Virkeligheden Andre Vren, saa begriber jeg ikke, hvor han vil hen med sine Ord. Jeg synes, de passte som en knyttet Næve til noget Vist. Naar han dernæst sagde, at hvis dette mit Forslag blev vedtaget, saa vilde Politiet faae meget Mere at gjøre, saa er det ogsaa en fuldstændig Misforstaaelse, det vil faae meget Mindre at gjøre. Der vil blive et bestemt Forbud mod at søge Næring ved Utugt, ligesom der nu er mod Tyveri. Det er en saadan Misforstaaelse, at jeg ikke forstaa, hvorledes han er kommen ind derpaa, han maa være kommen helt ud af de Tanker, som han fyleslede med i Udvalget i Fjor, naar han tror, at Folk rundt om i Landet ville blive kastede i Fængsel. Her er ikke Tale om at kaste en Mand i Fængsel, fordi han bedriver Utugt med en Kvinde, det

er der jo slet ikke Tale om, det staar der jo ikke en Stavelse om i mit Forslag, det bliver kun Tilfældet, naar hun holder Butik og sælger ud, og han kjøber. Sa det ærede Medlem kan sige: Tang taler ikke pænt om det, det er stegt, som han taler derom. Sa, men det er ogsaa sthyge Ting, der skal tales om, og det kan ikke hjælpe at bruge smukke Ord derom, det burde det ærede Medlem kjende fra sit gamle Testamente, dengang han lærte gammel-testamentlig Theologi, men det har han vel nu omtrent sbeet ud. Han veed, at der raabes paa, at man ikke skulde skjule de Ting, at der tværtimod staar: „Raab af Struben og spar ikke“; men jeg vil gjerne tro, at det ærede Medlem maasse er kommet saa vidt, at han ogsaa vil sige om den Mand, som sagde det, at han talte kynisk. Jeg kan meget godt forstaa, at det ærede Medlem er kommet saa vidt. I øvrigt er der jo Intet til Hinder for, at man, om man vil det, lader § 3 gaa ud; Lovforslaget staar lige godt for det; det vil sige: § 180 i Straffeloven skal bort, og det har det ærede Medlem vistnok ikke Noget imod. Men jeg vil sige: Vil man beholde § 180, saa kan det ikke nytte at beholde den, som den nu staar, og det vil det ærede Medlem vistnok ifølge sin Opfattelse være enig i. Hvad vil det sige, naar der nu staar, at det Offentlige straffer en Kvinde, som søger Erhverv ved Utugt? Det er saa ubestemt, at der er Ingen, der veed, hvad det betyder, og det ærede Medlem veed det heller ikke. Derfor har jeg rettet det Udtryk saaledes, at der skal staa det, som det ærede Medlem har fundet saa løierligt. Han vilde hellere bruge det tydste Fruentimmer og udtalte sig imod det platte Udtryk: Kvindfolk. I dette „Kvindfolk, som fra forskjellige Kunder søge Næringsvei ved Utugt“, er det udtrykt, hvad det er, at det er en ligefrem Forretning, hun driver, og det er dem, der kjøbe der i hendes Butik, der maa straffes, de Andre ikke. Man er jo nødt til at lade være med at bruge dunkle Udtryk, som de nuværende, hvorom Ingen veed, hvad det er. Hvorfor skal jeg lastes, fordi jeg bruger en grim Benævnelse derom, og siger, som det er? Tværtimod synes jeg, at man maatte love mig for, at jeg taler saaledes, at man veed, hvad det er. Det nytter vist ikke at staa her og tale om Sagen i smukke og forsigtige Ord, saaledes som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds anførte, at jeg skulde gaa forsigtig og pænt om dem, som Ratten om den varme Grød. Nei dertil er ikke min Leilighed, men det ærede Medlems Leilighed. Saa siger det ærede Medlem, at alle Mandfolk, som saaledes benytte Kvinder, blive straffede efter